

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΣΚΗΤΗ ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

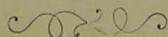
Ἀδεία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσως
ὑπ' ἀριθ. 8/780 καὶ ἡμερομηνίας 20 Ἰανουαρίου 1894

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ

ΤΥΠΟΙΣ Ν. ΧΡΙΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΟΔΟΣ ΦΡΑΓΚΟΜΑΧΑΛΑ ΑΡΘ. 102

1894

Μηνὶ Ἰανουαρίου ιζ' Ἑσπέρας, ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τό,
Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ.
ή. καὶ ψάλλομεν στίχ. προσόμοια τοῦ μεγάλου Ἀντων-
ρίου δ'. ἅπαντα ζῆτει εἰ τὸ Μηναῖον, καὶ τοῦ νέου δ'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσομεν τὸν θεοφόρον;
τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τὸν γνήσιον, καὶ πιστὸν Κυρίου θερά-
ποντα, τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸ μέγα τῶν
ὀλιβομένων παραμύθιον, τὸ πάντων τῶν Μακεδόνων κατα-
φύγιον, τῆς μετανοίας τὸν ὄρμον, τῆς Σιών τῆς ἄνω τὸν οἰκή-
τορα τὸν τερπνόν, δι' οὗ κομιζόμεθα πλουτίως, τὸ μέγα ἔλεος.

+ Ποίοις ὕμνωδιῶν κάλλεσιν, ἐπαινέσομεν τὸν θεοφόρον; τὸ
σεπτὸν Βεβρόϊας ἐκβάστημα, καὶ τερπνὸν ἀπάντων ἐντρύ-
φημα, τὴν τῶν ἀσκητῶν θείαν κρηπίδα, τὴν στήλην τῆς σω-
φροσύνης τὴν ὑπέροχον, τὴν κρήνην τῶν ἱαμάτων τὴν
ἀένναον, τὸν παιδευτὴν τῶν ἁρμόνων, τὸν θερμὸν προστάτην
ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων ἐκτενῶς, ὁρωθῆναι ἡμῖν εἰρήνην,
καὶ μέγα ἔλεος.

+ Ποίοις μελωδιῶν ἄνθεσιν ἀναδύσομεν τὸν θεοφόρον; τὸν
τοῦ Ἀντωνίου ὁμότροπον, τοῦ μεγάλου θεῖου Ἀντωνίου, τὸν
ὀρθόεντα χρόνοις ἐν ἐσχάτοις, τὸν στύλον τῆς καρτερίας τὸν
ἀκλόνητον, τὸν πύργον τῆς ἡσυχίας τὸν ἀσάλευτον, τὸν πο-
ταμὸν τῶν θαυμάτων, τὸν βυθὸν τῆς χάριτος δι' οὗ ἡμεῖς
πρὸς ζωὴν, φαιδρῶς ὁδηγούμεθα, τὴν θείαν ὄντως, καὶ ἁ-
ληκτον.

Πάντας τοὺς τὴν σεπτὴν μνήμην σου, πόθῳ συνδραμόν-
τας ἐκτελέσας, τοὺς παρισταμένους ἐκ πίστεως, τῇ σοφῇ
τῶν θείων λειψάνων σου, καὶ σὺν εὐλαβείᾳ προσκυνοῦντας,
ἐκ νόσων, καὶ συμπτωμάτων ἐλευθέρωσον, κινδύνων, καὶ ἐκ

παντοίας περιστάσεως, τυραννικῆς δυναστείας, ἐξ ἀνδρῶν ἀδίκων, προτιμούντων τὴν πονηρίαν, καὶ γὰρ σε θερμότατον ἀρωγὸν ἐπιγραφόμεθα.

Δόξα ἡχος πλ'. β'.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσαντες ἀλώμενον, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ἐλευθρίων ἀσκητικῶς ἐνστητάμενοι, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ὡς δυνατὸν ἀνελήλυθατε· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενοι, ἐσπεύτατε τὸ χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ πνεύματι· ὅθεν μοναζόντων ἀνεδείχθητε ἀκρότης, πολισταὶ τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀἀλείπτει, κανόνες ἀρετῆς ἀκριβέστατοι, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῶν ἐσώπτρων λυθέντων πανόλβιοι, κληρῶς ἐποπτεύετε τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνοντες ἀμέσως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ περὶ τιμῶντων ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακχαρίσει σε.

Εἰσοδος, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα, ἅτινα ζητεῖ εἰς τὸ Μηναῖον.

Εἰς τὴν λιτὴν τοῦ μεγάλου Ἀρτωρίου ζητεῖ εἰς τὸ Μηναῖον. Εἴτα τὰ παρόντα τοῦ νέου Ἀρτωρίου.

Ἦχος β'.

Ἐπίστη ἡ εὐσημος μνήμη σου Ἀντώνιε πατὴρ ἡμῶν, ὥσπερ φωτὴρ ἀστήρ πάντων τῆς καρδίας καταγλαΐζουσα, καὶ χαρμονικῶς πρὸς αἶνον, καὶ δόξαν Θεοῦ ἐγείρουσα, ὥσπερ νῦν παρυστῶς, ἐκδυτῶπει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἐκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέδου σεαυτὸν θεοφόρε τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ Θεοῦ Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἐκείνου ἀφωμοίωται, καὶ τὴν σάρκα σκιρτῶσαν δουλώσας τῷ πνεύματι,

τὸν τῆς ἀσκήσεως ἐξέτελεσας δρόμον· ἀλλ' ὦ μακχαρώτατε πάτερ καὶ θαυματουργέ Ἀντώνιε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελοῦσιν αἰτηται ἰλασμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Ἴσος ἔλαμψας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ὁμωνύμου σου Ἀντώνιε, ὡς τὴν ἰσαγγελον αὐτοῦ πολιτείαν ζηλώσας, ἴσῃ καὶ τὴν χάριν ἀπείληρας παρὰ Θεοῦ, τοῦ ἰσθαι τὰς νόστους, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα, ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ πάτερ Ἀντώνιε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ἡχος πλ'. δ'.

Εὐφραίνου Βέβροια, ἀνθήσασα τοιοῦτον πολιούχον, καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν ἀδιάλειπτον· οὗτος γὰρ τῇ σοφίᾳ τοῦ πνεύματος καταγλαΐσθεις, πᾶσαν ἄσκησιν τῇ ἐναρέτῃ πολιτεία αὐτοῦ ὑπερηκόντησεν· αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυσωπεῖν τῷ Χριστῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Αποστίχου τοῦ μεγάλου Ἀρτωρίου, ζητεῖ εἰς τὸ Μηναῖον. Ἡ τὰ παρόντα.

Ἦχος δ. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Μεταναστεύων ἐν ὄρεσιν ἡγύλισθης, φεύγων τὴν προσπάθειαν τῆς ματαιότητος, τῆς κοσμικῆς Πάτερ ὅσιε, καὶ ἡσυχίας μεταδιώκων τὴν ὠραιότητα, κάλλος γὰρ ἐπέθυσας μὴ ματαιούμενον, τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον ὡς προμνησθεῖον, τὴν βασιλείαν σου τὴν οὐράνιον· οὐ ὡς ἡράσθης, καὶ ἐπέτυχες, ὁ τυγχάνει Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἱκετεύω σῶσαι, καὶ φωτίσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τέμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ὁμωνυμήσας τῷ Θεῷ Ἀντωνίῳ, τὸν τρόπον κατάλληλον, ὃ ὁμωνύμησας, ἐνδεδειγμένος Ἀντώνιε, τῆς βασιλεί-

ας συγκληρονόμος Θεοῦ γεγένησαι, θέσει τε Θεούμενος, φῶς ἐχρημάτισας, τῇ μετουσίᾳ τῆς χάριτος, τοῦ παρακλήτου, καταλαμπρύνων πιστῶν συστήματα, καὶ ἐκκαθαίρων ἁβρῶσθήματα, καὶ δοξάζων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος

Στάσει πάτερ τοῦ σώματος παννύχοις, πάλη καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξιν κεκοσμημένος, χάριν ἐδέξω ἴσθαι ὅτι, ἀνθρώπων ἐν πνεύματι τὰ ἁβρῶσθήματα, καὶ ἀπελύνειν τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς μετὰ πίστεως, προτερχομένους, τοῖς λειψάνοις σου, καὶ τυχεῖν αἰτουμένους πρεσβείαις σου ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καὶ ψυχῶν τὴν ἀποκάθαρσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς τοῦ Θεοφόρου ἢ αἰτήσιος πανήγυρις, δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ραιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, λέγοντες· χαίροις ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ περιέμενος· χαίροις ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δόλους, τῇ ἰσχύει τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ· χαίροις ὁ τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς βασιλείας Χριστοῦ· ὃν καθικέτευε, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα Ἀντώνιε λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Εἴτα τὸ παρόν.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὸν ὁμώνυμον τοῦ Ἀντωνίου, καὶ ὁμότροπον ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ὡς ἄδυτον ἀναφανέντα ἀ-

στέρα τοῖς θαύμασιν, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες, Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Σὲ τὴν Μεσιτεύσασαν.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν κάθισμα τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ζήτηε εἰς τὸ Μηναῖον. Εἴτα δόξα τοῦ νέου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῇ τῶν θαυμάτων ἀκτίσιν, Ἀντώνιε σφέ, καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν εἰς δόξαν τε καὶ αἰνεσιν τοῦ ἐν γῇ σε δοξάσαντος· ὃν ἰκέτευε πάσης ἀνάγκης ῥυθῆναι τοὺς τὴν μνήμην σου πίστει, καὶ πόθῳ τιμῶντας, ὁσίων ἀγλάισμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστητον ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων, καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταῖα προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν κάθισμα τοῦ μεγάλου ζήτηε εἰς τὸ Μηναῖον.

Δόξα τοῦ νέου· Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεῖα τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ χάριν ἐδέξω δαψιλῶς, Ἀντώνιε Θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων, τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσφεύγοντας πίστει, πρὸς σὲ τὴν εὐσπλαγγγον, καὶ αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι πάντως ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σώ-

ζειν ὡς οὐσα, μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου
πρεσβείαις, αἱ χρωμένη θεοχαρίτωτε

Μετὰ τὸν Πολυέλεον κάθισμα τοῦ μεγάλου, ζῆται εἰς
τὸ Μηραῖον.

Δόξα τοῦ νέου· ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε, Πάτερ Ἀντώνιε, καὶ σῶσον τοὺς
δούλους σου τῶν ἐνεστώτων δεινῶν, καὶ ὀλίψεων· ἔχεις γάρ
πρὸς τὸν κτίστην, καὶ Θεὸν παρρησίαν. Πάρεσο ὅσον ἐν τάχει,
τοῖς πιστῶς σε καλοῦσι, τὴν σὴν νῦν προστασίαν, καὶ σκέπην
δωρούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἱκεσίαις ἡμῶν, καὶ ταύτας
προσάγαγε, τῷ σὺ Ἰῶ, καὶ Θεῷ, κυρία πανάχραντε, λύσον
τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων. Σκέδασον τὰς
ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση παρθένη, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κα-
τὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ ἁ. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχος

Προκείμενον ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμιν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς πάντα μοι παραδόθῃ.

Ο Ν'. Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν ὁσίων πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἦχος πλ. β'.

Ὅσοι πατέρες εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φλόγγος τῶν
κατορθωμάτων ὑμῶν· δι' ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρατε μισθὸν τῶν

καμάτων ὑμῶν· τῶν δαιμόνων ὀλέσαντες τὰς φάλαγγας, τῶν
ἀγγέλων ἐφθάσατε τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξη-
λώσατε, παρρησίαν οὖν ἔχοντες πρὸς τὸν Κύριον, εἰρήνην
αἰτήσασθαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ καρὼν τῆς Θεοτόκου, τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου καὶ
τοῦ ἱεῖος, εἰς ἡμᾶς οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Χρυσανθόπλεκτον, αἶνον ἄδω σοι πάτερ.

ᾠδὴ α. Ἦχος δ'. Ἀνοξω τὸ στόμα μου.

Χριστοῦ τῇ λαμπρότητι καταυγαζόμενος ὅσιε, τοὺς πί-
στει τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντας, καταλάμπρυνον καὶ
σκότους ἀμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι πάτερ Ἀντώνιε.

Φωνύμενος χάριτι, παντοδυνάμῳ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν
ἀνέλαβες γνώμην αἰδήμε, καὶ τὸν δράκοντα, τὸν σκολιὸν
τὸν μέγαν, ποσὶ κατεπάτησας καὶ κατηδάρισας.

Δόξα.

Ἰψοῦσαν τὴν ταπεινώσιν, πάτερ Ἀντώνιε ἔσχηκας, διό
σου δέεμεθα, οἰκτερον ὅσιε, τὴν ταπεινώσιν ἡμῶν καὶ τὰς
ἐδύνας πάσας ἐπικούρισον τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Σὺ μόνῃ Θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις
ἐδέχτασας σάρκα γεγόμενον· σὺ γὰρ πέφηνας ἐκ πάντων τῶν
αἰώνων, δοχεῖον ἐπάξιον, τοῦ παντοκράτορος.

Καταβασία. Χέρισον ἀβυσσοτόκον.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ἀδύτου φωτὸς τῇ φωταυγίᾳ, λαμπόμενος πάτερ ἐμφα-
νῶς, σκότει τῶν κακώσεων, κεκακωμένους λύτρωσαι, καὶ φω-
τισμὸν ἀνέσεως, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε δώρησαι.

Νοὸς καθαρότητι, καὶ τρόπου, ἐφάμιλλος γέγονας σοφέ,

τῷ θεῷ Ἀντωνίῳ σαφῶς, ὅσα αὐτῷ ὁμώνυμος, ἔθεν καὶ χάριν εἰληφας. τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Δόξα.

Θλιβόμενοι πάθεσι ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῇ σῇ σκέπῃ πάτερ Ἀντώνιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου, πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, ἐκδυτωπῶν τὸν φιλόνητον.

Καὶ νῦν.

Ὁ κτίστης σε κλίμακα παρθένε, καθάπερ προθέμενος βροτοῖς, ἐκ τῶν γηίνων ὀλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἄφθοarton, ζῶν τῇ μεσιτείᾳ σου, ἀναβιβάξει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων.

Κάθισμα τοῦ μεγάλου, εἴτα τοῦ νέου.

Δόξα ἡχος γ'. Τὴν ὡραιότητα τῆς Παρθενίας σου.

Τὸν ὡραιότατον Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ τοῦ σώματος πάθη ἐμείωσας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς Ἀντώνιε βιωτεύσας· ἔθεν τὴν ἀγίαν σου ἐορτάζομεν κοίμησιν, καὶ περιπτυσσόμεθα τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ἰάματα πάτερ τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Καὶ νῦν.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐδόξα σοι Θεοτόκε· ποῖόν σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ὤδὴ δ'. Ὁ καυόμενος ἐν δόξῃ.

Ποταμοῦ ἐξωγκώσεις οὐδαμῶς ἐδειλίασας, καὶ πληγὰς δαιμόνων, ἃς σοι ληστρικῶς ἐπ' ἀνέτειναν, μέχρι θανάτου πολυλάκεις, καθυπέμεινας, δυναμούμενος, σθένει σοφέ, τῷ τοῦ Πνεύματος.

Λόχμας ὄρους ἐρευνῶντες, κυνηγέται ἀνεύριττον, ἀντὶ θήρας πάτερ, λείψανον τὸ σὸν κατ' ἐκείμενον, ἐν τῷ σπηλαίῳ κοσμίως, χειρὸς νεύματι, τῆς ἀγίας σου, πάντας συγκινύσῃς πρὸς ἑκπληξιν.

Δόξα καὶ νῦν.

Ἐρὶς ὄντως θαυμασία, ἀνὰ μέσον ἐγείρεται, τῶν ἐν ἄστει πάντων, καὶ τῶν ἀγροτῶν. τίς καθέξει σε· ἀλλὰ τῇ κρίσει σου αὐθις ὑπεχώρησαν, προτιμήσαντος πόλιν, κωμῶν τὴν μητρόπολιν.

Καὶ νῦν.

Καταπλήττονται ἀγγέλων, στρατηγία πανύμνητε, ἀνυμολογοῦσαι, μέγεθος τῆς θείας λοχείας σου, μεθ' ὧν δυσώπει παρθένε πάντας σώζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει σε εἰλικρινεῖ μακαρίζοντας.

Καταβασία. Ἐκάλυψαν οὐρανοῦς.

Ὤδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τετέλεκας σκῆνωμα σαυτὸν Θεοῦ πανάγιον, πράττειν ἐν-θέοις Θεοφόρε· ἔθεν καὶ χάριν ἀπειληφῶς παρ' αὐτοῦ, πνεύματα διώκεις πονηρά, ἰατροῦν νοσήματα χαλεπώτατα ὄσει. Ὁμώνυμον ἔσχηκας, ἐν οὐρανοῖς μακάριε, Ἀντώνιον τὸν μέγαν συσκηνοῦντα, μεθ' οὗ δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς, ἵνα λυτρωθῶμεν πειρασμῶν, ἀδίκου ἀλάστορος, καὶ δεινοῦ πολεμήτορος.

Δόξα.

Νοός μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς πνεύματι, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ῥαθυμίας σκότος ἀπέλασον, ὅπως ἐν ἀνέσει ἀνυμῶ, τὸν κτίστην καὶ Κύριον, Θεοφόρε Ἀντώνιε.

Καὶ νῦν.

Ἀνάρχως ἐκλάμψαντι, ἐκ τοῦ πατρὸς Θεόνυμφε, ἀρχὴν ἐπηγάγου κατὰ σάρκα, καὶ ἀνεφάνης ἀρχὴ τῆς ὄντως ἀρχῆς, τεκνηναμένης ἀληθῶς πᾶν τὸ δημιουργήμα, ὁρατὸν καὶ ἀόρατον.

Καταβασία. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς.

ᾠδὴ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ἰδοὺ ἡ πόλις σου σήμερον, τὴν μνήμην σου σοφὲ ἑορτάζουσα, δεῦτε οἱ πάντες συνδράμετε πρὸς τὸν θερμὸν προστάτην καὶ πολιούχον ἡμῶν.

Ναῶ τῷ σῷ οἱ προστρέχοντες, ἀρρήτῳ χειρουργίᾳ καθαίρονται, καὶ ἀπελάννεται, φύλαξ δαιμόνων τῇ θείᾳ σου, ἐπιστάσις Μάκαρ ἀξιολαύμαστε.

Δόξα.

Ὅμβροις ποτὲ τῶν δακρύων σου, ἐδύθισας ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, τῇ ἀναβλύσει νῦν, τῶν σῶν θαυμάτων ἀπόπλυνον, τὰς ψυχικὰς κηλίδας μου, παμμακάριστε.

Καὶ νῦν.

Νυμφὼν σαρκώτεως γέγονας, βουλῆς τῆς ἀπορρήτου θεό-
νυμφε, καὶ παστάς ἔμψυχος, τοῦ θείου λόγου πανύμνητε·
ἔθεν σε πάντες ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ἐβόησέ σοι.

Τὸ Κορτάκιον τοῦ μεγ. Ἀντωνίου. Ὁ οἶκος καὶ τὰ λοιπά.

Εἴτα τὸ Κορτάκιον τοῦ νέου. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, ἡ σὴ πατρίς Θεοφόρε, ἑορτὴν ὑπέρλαμπρον τῆς Θεοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν, χαίρει γάρ, ὡς κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὴν πανέντιμόν σου χάραν, Θεόφρον πάτερ Ἀντώνιε, εἴπαι.

Ἐνθὲς γινώσκιν θεϊκὴν τὸν ζόφον τῆς ἀγνοίας ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου πιστῶς τὴν ἀγίαν μνήμην, ἐν ἣ ἀγγέλων χοροὶ μετὰ ὁσίων σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως, καὶ ἄνθρωποι ὕμνοις ἐγκωμίων τὴν σὴν χάραν, ὥσπερ ἄνθη συμπλέξαντες, στέφουσιν ἀξίως αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν τῶν πταισμάτων ἀποχρῆν, καὶ τῶν κακῶν

τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶν ἐρατῶν καὶ ἀοράτων ῥυθῆναι ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Θεόφρον Πάτερ, Ἀντώνιε εἴπαι.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρός ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ νέου καὶ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν σκήτῃ Βερόόιας ἀσκήσαντος.

Στίχ. Ὁνητὸν Ἀντώνιος ἰσχυε τὸν πόλιν.

Χρυσοῦ μὲν οὐχί, δακρύων δὲ τὸ πλεόν.

Ἐβδόμητῃ δεκάτῃ Ἀντώνιε πότμον ἀνέτλης.

Οὗτος ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ὁ νέος, τὸ γένος μὲν ἦν ἐκ Βερόόιας τῆς κατὰ Μακεδονίαν· γεννηθεὶς δὲ ἐκ γονέων φιλαρέτων, εὐτυχῶν, καὶ βιούντων ἐν αὐταρκείᾳ, ἐλευθερίᾳ ἀνήγετο καὶ αὐτός, καὶ πρὸς ἀρετὴν ἐτυποῦτο. Μῆπω δὲ καθάρως τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπερβάς, ἔρωτι θείῳ τρωθεὶς, καὶ πάσῃ τρυφῇ καὶ ματαιότητι τοῦ βίου χαίρειν εἰπὼν, τὸ κατὰ τὴν Περαιάν τοῦ παραβρέοντος ποταμοῦ Μοναστήριον καταλαμβάνει, πλήθει Μοναχῶν ἀρετῆς ἐργασίᾳ κατ' ἐκείνου καιροῦ ἀκμάζον· καὶ ὑποταξάμενος πᾶσι, καὶ σχῆμα τὸ τῶν Μοναχῶν ἐνδύς, ζέοντι πνεύματι, καὶ προθυμίᾳ πολλῇ κατειργάζετο τὴν ἀρετὴν πᾶν τὸ προσταττόμενον σπουδαίως πράττων καὶ ὥσπερ τύπος καὶ παράδειγμα καλοῦ γενόμενος τοῖς ἄλλοις, ἥδη δὲ καὶ κατ' ἀρετὴν προκόπτων, ἐν ἐπιθυμίᾳ γέγονε καὶ τελειώτερου βίου, καὶ ὑψηλοτέρως ἀγωγῆς, καὶ πολλὰ τοῦ προεστώτος τῆς μονῆς δεηθέντι ἐπιτραπῆναι τὴν πρὸς τὸ παρακείμενον ὄρος ἀναχωρήσιν εἰς ἡσυχίαν παντελῆ, ἐπιτέτραπτο. Τὸ ὄρος οὖν ἅπαν διερευνησάμενος, καὶ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ σπήλαιον εὐρηκὼς δεινῶς ἄβατον, οὐ διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ τόπου μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν προσπεφυκυίαν λόγχην, βαθείαν καὶ δυσδιεξιτήτον οὖσαν, κατῴκησεν ἐν αὐτῷ, μηδεὶς ἀνθρώπων συνειδότος, ὅτι μὴ ἱερώς τινὸς ἐν τινὶ κώμῃ τῶν περὶ τὸ ὄρος κατοικούντων, συνήρους αὐτῷ καὶ πρότερον ὄντος καὶ γνωρίμου, ὃς κατὰ τινα περίοδον διὰ

τιος ἀδῆλου τὰ πολλά, καὶ ἀσαφοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενος στενωποῦ, κοινωνίας ἡξίου σώματος τοῦ δεσποτικοῦ. Διήγαγε μὲν οὖν ἐν τούτῳ τῷ σπηλαίῳ πεντήκοντα ἔτη, πάσης συνουσίας ἔρημος ἀνθρωπίνης, ἑαυτῷ δὲ μόνον προσοδολεσχῶν καὶ Θεῷ, οὐδενὶ ἐτέρῳ χρησάμενος πρὸς τροφήν, ὅτι μὴ ταῖς τῷ σπηλαίῳ περιπεφυκυῖαις βοτάναις καὶ ὕδατι ποταμίῳ πολλοὺς δὲ ὑπέμεινε κινδύνους καὶ πειρασμοὺς ἐκ δαιμόνων, ὡς ἐξεγένετο μαθεῖν, παρὰ τοῦ προσροιτῶντος ἱερέως, ἐκείνου διηγουμένου ἀκηκοότος· πληγὰς τε γὰρ αὐτῷ ἐνέτειναν μέχρι θανάτου πολλὰς, δίκην ληστῶν ἐπελθόντες, ἀλλὰ καὶ μορφὰς θηρίων ἀλλοκότων τε καὶ φοβερῶν ἐπάγοντες· καὶ τὸ τοῦ ποταμοῦ ρεῦμα φανταστικῶς ἐξογκοῦντες κατὰ τοῦ ἁγίου, ἐδόκουν αὐτῷ τῷ σπηλαίῳ πρὸς φάραγγας βαθείας κατασύρειν. Ἐπεὶ δὲ πᾶσαν μηχανὴν διεξελθόντες, τῇ συνεργίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατηργήθησαν· μὴ δυνηθέντες τοῦ τόπου μετακινήσαι τὸν ἅγιον, ἐκεῖνοι μὲν αἰσχύνης πλήρεις, καὶ ὀδυρμῶν ἀφανεῖς ἐγένοντο, ὁ δὲ ἅγιος ἡσύχως καὶ γαλήνως διήγαγε τὸν βίον, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι κυβερνώμενος. Βιώσας δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα ἔτη, ἐτελεύτησεν ἐν αὐτῷ τῷ σπηλαίῳ, ἐν ᾧ τὴν ἀθλητικὴν διήγαγε ζωὴν. Θαυματουργεῖται δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τοιοῦτον. Κατάντικρυ γὰρ τοῦ σπηλαίου θήρας ἕνεκα τινῶν τὰς λόγχμας διερευνόμενων, οἱ κύνες τῷ σπηλαίῳ ἐπιστάντες, ἐθορύβουν ὑλακτοῦντες· οἱ θηρευταὶ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς πρὸς τὴν ὑλακὴν ἀπειρίσαντες, ἑρῶσι χεῖρα, νεύματι πρὸς ἑαυτὴν μετακαλούμενην· νομίσαντες δὲ τῶν συνθηρευόντων θηρίῳ προστυχόντα τινα τὸν μετακαλούμενον εἶναι, σπουδῇ πολλῇ τὸν ποταμὸν διαβάντες, ἐφίστανται τῷ σπηλαίῳ, τῇ τῶν κυνῶν ἐπόμενοι ὑλακῇ· καὶ ζῶντα μὲν εὐρίσκουσιν οὐδένα, τὸν ἅγιον δὲ κείμενον ἐπ' ἐδίφους κατεσταλμένον κοσμίως καὶ λυγρίαν ὑπεράνωθεν αὐτοῦ ἡμμένην· συνέντες δὲ ἐκ πολλῶν τεκμηρίων θεοφόρον εἶναι τὸν ἄνδρα, προσεκύνουν σὺν αἰδοσίᾳ πολλῇ, καὶ τὰ ἱγνή προσπεσόντες, κατεφίλουν· ἔπειτα εἰς τὴν πόλιν ἐπα-

νελθόντες σὺν ἐκπλήξει, καὶ ἡδονῇ, τῷ τηνικαῦτα ἀρχιερατεύοντι ἀπαγγέλλουσιν. Ὁ δὲ μηδὲν μελήσας, τὸν τῶν ἱερωμένων πάντα χορόν, προσέτι δὲ καὶ πλῆθος ἄλλο τῆς πόλεως πρὸς τὸ θαῦμα συνδεδραμηκός, παραλαβὼν, ἐν τῷ σπηλαίῳ γίνεται· πολλὰς δὲ ὑμνωδαίας, καὶ ψαλμοὺς τὸν τοὺς ἁγίους αὐτοῦ δοξάζοντα Θεὸν δοξάσαντες, ὑπὸ λαμπραῖς πολλαῖς, καὶ μύροις προέπεμπον τὸν ἅγιον. Ἀλλὰ καὶ αὖθις ἐξαίσιόν τι τερατουργεῖ Θεὸς εἰς δόξαν αὐτοῦ τοῦ ὁσίου. Τῶν κατὰ τὴν Περαιάν τοῦ ποταμοῦ οἰκούντων, πάντες πρὸς τὴν φήμην παρελθόντων, ἕρις ἐγείρεται μετὰ τῶν ἀγροίκων, καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἄστεος ἐπαινετῆς, καὶ θαυμάσια. Οἱ μὲν ἡξίου πρὸς τὴν πόλιν ἐπαγαγεῖν, καὶ ταύτῃ τὰ πρεσβεῖα δοῦναι, μητρὶ τῶν κωμῶν οὕτη, καὶ ὑπερεχούσῃ τὴν ἀξίαν, οἱ ἀγρόται δὲ οὐκ ἔφασαν παραχωρήσειν αὐτοῖς τοῦ παρ' αὐτοῖς τραπέντος ἀγαθοῦ, ἀλλὰ καθέξουσιν ὥσθι δύναμις, σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην ἐτόμενοι αὐτοῖς· ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς ἔριδος προελθούσης, τέλος ἔλοξεν ἐπιτρέψαντας τὴν ψῆφον τῷ ἁγίῳ, ὁ ποτέροις βούλοιτό συνοικεῖν, αὐτοὺς ἀποστῆναι τῆς φιλονικίας. Καὶ δὴ βούς ἀπειροζύγους ὑποζεύξαντες ἀμάξῃ, τὴν λάρνακα ἐπιτιθέασιν τοῦ ἁγίου, ἀπολιπόντες φέρεσθαι, οἱ ἂν αὐτὸς ἰθύνει· οἱ δὲ δρόμῳ πολλῷ τὸν ποταμὸν διαβάντες, εὐθὺς Βεβρόϊας ἐχέουρον, μηδαμοῦ παρατραπέντες τῆς ὁδοῦ, εἰσελθόντες δὲ τὴν πόλιν, εἰς τὴν πατρῶαν οἰκίαν ἔρχονται τοῦ ἁγίου, ὅπου καὶ τέμενος ἦν τῆς πανάγνου καὶ Θεομήτορος· (α) ἐνθα στήσαντες τὴν ὁρμὴν μονονουχὶ φωνὴν ἐδόκουν ἀφιέναι, ὡς ἐνθαδὶ τὸν ἅγιον βούλεται οἰκεῖν, συνελθόντες τοῖνον τούτῳ κατατιθέασιν, πλεῖστα θαύματα ἐκτελοῦντα μέχρι τοῦ νῦν. Τὸ δὲ ὄρος ἐν ᾧ τὸ σπηλαίον ἐστὶ τοῦ ἁγίου ἅπαν Μοναχῶν γέγονεν οἰκητήριον, καὶ πολλῶν ἀδελφῶν συνέστη ἀκητήρια, ὡς καὶ σκῆτην ἐ-

(α). Ἡδὴ οὐ σώζεται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ περικαλλὲς ναὸς ἀνωκοδόμητο ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου. Ὁ χρόνος δὲ, καθ' ὃν μετεσχευάσθη, ἀδηλος.

πονομασθῆναι τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου. Οὐ ταῖς προσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἀντιστάσιον τάξιν ἁγγέλοις εἰληρὰς, Θεομακάριστε, ἐν οὐρανοῖς ἐκ Θεοῦ, ὡς βέβη ἰσάγγελον πολιτευσάμενος· δι' ὃ κράζεις νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δεῦτε ἅπαντα ἀνθρώπων τὰ συστήματα, συνευφρανθῶμεν πιστῶς ἁγγέλων ταῖς στρατιαῖς· βροτὸς γὰρ οὐράνιος, ἁγγελος γένιος, ἐορτάζεται, ὁ νέος νῦν Ἀντώνιος, εἰς τιμὴν Θεοῦ τῶν ὅλων.

Δόξα.

Ὡμωνύμησας τὴν κλίσιν κατευδόκησιν, τοῦ Ἀντωνίου σαφῶς· ἔθεν κατ' ἴχνος αὐτοῦ, βαδίζων ἐφάμιλλος, τοῖς ἔργοις γέγονας· δι' ὃ κράζεις νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Συτγελέντα με δουλείᾳ τοῦ ἀλάστορος, καὶ ἀπωλούμενον, εἰς ἀπωλείας κρημνόν, διέσωσον δέσποινα, ταῖς μητρικαῖς σου εὐχαῖς, ὅπως ψάλλω νῦν· ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ ὁροῦσαντα.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὅλως τῶν δαιμόνων οὐκ ἰσχύει, ἡ φάλαγξ ἰδεῖν σου τὴν πανσέβαστον χάραν παμμακάριστε, ἐξ ἧς ἡμῖν ἐκάστοτε, ἀναπηγάξει θαύματα τοῖς ἀεὶ κράζουσι τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰλεον γενέσθαι Θεοφόρε, τὸν μόνον ἀγαθότην καθικέτευε τοῖς τὴν σὴν πανίερρον μνήμην ἐορτάζουσιν, ἁμαρτημάτων ἄρεσιν, τούτοις αἰτούμενος, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Πολλοῖς συνεχόμενον κινδύνους, καὶ σάλω τῆς ἁμαρτίας βυθιζόμενον, ἔρμον πρὸς ἀκύμαντον, τὸν μετανοοῦντα με, τῇ θεῇ μεσιτείᾳ σου, νῦν καθοδήγησον, ἔχων ἐν οὐρανοῖς συμπολίτην, συλλήπτορα τὸν θεῖον, Ἀντώνιον τὸν μέγαν.

Καὶ νῦν.

Ἀπάσαις ἀπρόσιτος ὑπάρχων ὡς κτίστης ταῖς ἀνωτέραις, κόρη τάξειςιν, ὥκησε τὴν μήτραν σου, ἄφλεκτον τηρήσας σε, καὶ μετὰ τόκον ἄφθορον· ὃ νῦν κραυγάζομεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Τεμένει τῷ σῶ, οἱ πόθῳ προστρέγοντες, καὶ ἀσπαζόμενοι, τὴν χάραν σου ὅσιε, παντοίας νόσου λυτροῦνται ἅπαντες, καὶ τὸν σωτῆρα Κύριον, μάκαρ δοξάζουσι, τὸν τὴν χάριν ταύτην τοῖς λευφάνοις σου, Θεοφόρε ἀεὶ παρεχόμενον.

Εὐδῖος λιμήν, γενοῦ μοι αἰόδημε, ταῖς ἱκεσίαις σου ταῖς πρὸς τὸν φιλόνηρωπον, πολλῶ τῷ σάλῳ βυθιζομένῳ νῦν, τῶν ἀθεμίτων πράξεων, ἐν τῷ πελάγει δεινῶς, Θεοφόρε, τῷ τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τάχος προφθάσας διάσωσον.

Δόξα.

Ῥήματα ζωῆς, ἀλήκτου δεξάμενος ἐν τῇ καρδίᾳ σου, σάρκα κατεμάραντας, τῷ κόσμῳ πάτερ, καὶ τεθανάτωσαι, καὶ ζωηρόρον νέκρωσιν ἀμφιεσάμενος, νεκρωθέντα, τοῖς πάθεσιν ἔγειρον, καὶ ζωῆς με τῆς ἄνω ἀξίωσον.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν ἀληθῆ, μητέρα τοῦ κτίσσαντος, πάντα βουλήματι, πίστει ἱκετεύομεν, βουλὰς καὶ σχέψεις, τῶν ἐχθροῦντων ἡμᾶς ὡς ἀγαθὴ ματαίωσον, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν τοὺς σοὺς δούλους πάντας ἐλευθέρωσον, καὶ ποιμένα καὶ ποιμνην πανύμνητε.

Καταβασία. Ἐν τόμῳ σκεῖ καὶ γράμματι.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ζητεῖ εἰς τὸ Μηναῖον

Εἶτα τοῦ νέου. Γυναῖκες ἀκούεσθοντε.

Ἀγώνων ταῖς ἐνστάτεσι, τὰ πάθη ἀπενέκρωσας, καὶ τῆς ἀγίας Τριάδος, τίμιον γέγονας σκευός, ἥ καὶ νῦν παριστάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν θεόσσοι, μὴ διαλίπῃς πάντοτε, καθικετεύων ἐνθέρμως, ἀμαρτημάτων ῥυσθῆναι.

Θεοτοκίε.

Νόος μου παναμώμητε, τὰς ἐκτροπὰς κατεύθυνον, καὶ μετανόιας πρὸς ἔρμον ἐδήγησον Θεοτόκε, καὶ ἔλεων ἀπέργασαι, τὸν σὺν γῆν καὶ Κύριον τῇ θερμῇ μεσιτείᾳ σου, ἐξαίρουσα τῶν δεινῶν με, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης.

Εἰς τοὺς αἰῶνες ἰστώμεν στιχ. στ'. καὶ ψάλλομεν στιχ. τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου γ'. ζῆτει εἰς τὸ Μηριαῖον, καὶ τοῦ νέου γ'.

Ψχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου, δεῦτε τιμήσωμεν, Ἀντώνιον τὸν νέον, ἐν ψαλμοῖς τε, καὶ ὕμνοις καὶ γὰρ τῶν ἐπικλήρων, καὶ γενητῶν, νουνεγῶς κατεφρόνησε, καὶ ἀπὸ βρέφους Κυρίῳ οἰκειωθείς, θεῖον ὦρθη ἐνδιαίτημα.

Ταῖς οὐρανίαις ἀκτίσι περιλαμπόμενος, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει, τὰ ἰσχύς παρέχεις, τοῖς πίστει σε αἰτοῦσι, καὶ εὐσεβῶς, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, θεομακάριστε πάτερ θαυματουργέ, ἀξιάγαστε Ἀντώνιε.

Τὰς οὐρανίους σκηνώσεις ἐν εὐφροσύνῃ οἰκῶν, καὶ σὺν ἀγγέλοις πάτερ παρεστῶς παρῶρησίᾳ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου τοῖς ἐπὶ γῆς, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τῶν ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν παθῶν, δωρηθῆναι καθικέτευε.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

✠ Οὐρανοδρόμῳ ἐπιβάντες δογῆματι θεσπέσιοι, τῶν ἀρετῶν κατελάβετε τὴν ἀκρόπολιν δι' ἀσκήσεως, ἐκ τῆς ἐρήμου πολεῦντες τῆς ἁν' Ἱερουσαλὴμ τὰ ὑπερκόσμια, καὶ τῶν ἐκ πόνων ἀγώνων ὀξίως τὰ γέρα κομισάμενοι, ταῖς οὐρανίαις συναγάλλεσθε ταξιαρχίας παμμακάριστοι, τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν κληρονόμοι, καὶ τῆς βασιλείας οἰκήτορες γενόμενοι. Διὸ πρεσβεύσατε, πατέρες πανόλβιοι, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Καίονος τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ὡδὴ γ'. καὶ τοῦ Νέου ὡδὴ στ'.

Προκείμενον ἡχος βαρύς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ἐπίου αὐτοῦ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

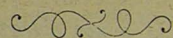
Πρὸς Ἐδραῖους Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινῷ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΣ Εἰς τὸν

ΑΓΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΝ

ᾠδὴ α'. Ψχος πλ. δ'.

Υἱὸν διδοῦσας ὡσεὶ ξηρὰν. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσ.

Τὸ ὄμμα καθάρας σου τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας, οἶκος γέγονας τοῦ Θεοῦ, Ἀντώνιε μάκαρ τῷ τε θρόνῳ, σὺν παρῶρησίᾳ πολλῇ νῦν παρίστασαι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡυξήνηθης ὡς φοῖνιξ δαδτικῶς, δικαίως βιώσας, ὡς τὸ ὄντως ὃν ἐφετόν, ἐκ βρέφους ποθήσας, πάτερ θεῖε, καὶ πρὸς μονὰς οὐρανοῦ μεταθέβηκας.

Δόξα.

Ναὸν κατεσκευάσας σεαυτὸν, τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἐγκρά-
τεία καὶ προσευχῇ, καὶ νηστεία πάτερ ὤθεν χάριν, τῶν ἱα-
μάτων ἀξίως ἀπειλήφας.

Καὶ νῦν.

Ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν οἶα Θεός, δρακὶ περιέπων, καθω-
ράθη περιγραπτός, ἐκ σοῦ κόρη θέλων συντριεῖδσαν, φύσιν
βροτῶν ἀναπλάσαι ὡς εὐσπλαγχνος.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Χαρμονῆς τυγῶν θείας, παρὰ Θεῷ ἅγιο, ταύτην ἀμοιβὴν
τῶν σῶν πόνων ὥσπερ εὐράμενος, τῶν ἀνυμνούντων σε, ψυ-
χὰς χαρίτωτον πάτερ, πέρβω ἀποθούμενος πᾶσαν κατήρειν.

Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀναβὰς εἰς τὸ ὄρος τῶν ἀρετῶν ἅγιο, θείας θεωρίας, ὡς
πάλαι Μωσῆς ἤξιώσας· δι' ὃ καὶ εἰληφας τῶν ἱαμάτων τὴν
χάριν, ἣν παρέχεις πάντοτε τοῖς σοὶ προστρέχουσι.

Δόξα.

Ραθυμίας ἀπάσης βιωτικῆς ἅγιο, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν σου
πρεσβείαις πάντας ἀπάλλαξον· καὶ καταξίωσον πρὸς τρίβους
βαίνειν εὐθείας, ἀπροσκόπτως πάντοτε θείοις προστάγμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰκετεύω παρθένε, τὴν τῶν κακῶν ἔφοδον, τῶν ἐπερχομέ-
νων ἀθρόον ἐμοὶ τῷ δούλῳ σου, ἐξ ἀοράτων τε καὶ ὁρατῶν
ἐγερῶν κόρη, ὡς μακρὰν ἀπέλατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ὁ εἰρμός. Θυρανίας ἀψίδος.

Ὁ ἱερεὺς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ.....

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος...

ΚΛΘΙΣΜΑ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ, τὴν δοθεῖσαν τῷ
κόσμῳ τὸν θαυμαστὸν καὶ θεῖον Ἀντώνιον, ἀσκητῶν τὸ ὡ-
ράϊσμα, ἡσυχαστῶν τὸ κλέος, Βεβρόϊας τὸ καύχημα, τῶν

ἐν νότοις ἀπάντων, τὸ μέγα προσφύγιον, πάντες κατὰ χρέος,
εὐφημήσωμεν ὅτι, καὶ ταῦθα τοῖς πάσχουσι χορηγεῖ τὰ ἱα-
ματα, καὶ Θεῷ παριστάμενος, πρεσβεῖ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσ,
τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκεσίαις σου λύτρωσαι, πάσης περιστάσεως ταῖς πρὸς τὸν
Κύριον, τοὺς ἐν πίστει σοὶ προστρέχοντας καὶ ἀσπαζομένους
τὴν σὴν λάρνακα.

Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Νέμοις πάτερ τοῖς χρήζουσι, τὴν τῶν ἱαμάτων θείων δια-
φίλειν, τὰς ψυχὰς ὁμοῦ καὶ σώματα, θεραπεύων πάντων
θεία χάριτι.

Δόξα.

ὑπὲρ φύσιν ἡγώνισας, πόνοις κατατρύχων σῶμα τὸ πη-
λινόν, τὴν ψυχὴν δὲ ἀνεπτέρωσας, πρὸς Θεὸν τῶν ὄλων πά-
τερ ὅσιε.

Καὶ νῦν.

Ὡς τὸν κύριον τέξασα, καὶ πρὸς τοῦτον ἔχουσα μόνη πά-
ναγνε, παρῆρσιαν ὑπὲρ ἅπαντας, εὐμενῶς τοῖς σοῖς δούλοις
ἀπέρχασαι.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μόνον τὸν Θεόν, ἔσχες πάτερ ἐν καρδίᾳ σου, καὶ δι' αὐτοῦ
τῶν ἱαμάτων χρονοῦς, ὡς ἀπὸ κρήνης, ἀναβλύξεις τῆς σῆς
λάρνακος.

Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Νεῦσον ταῖς λιταῖς, τῶν ὑμνούντων σε Ἀντώνιε, καὶ ταῖς
σαῖς λιταῖς ἡμῖν ἰλέωσας, τὸν εὐσυμπάθητον λόγον Θεὸν καὶ
Κύριον.

Δόξα.

Ὁρῶν ἡ σωρὸς τῶν λειψάνων σου Ἀντώνιε, πηγὴ τις ὡς
περ ἡμῖν προχέουσα, παθῶν ποικίλων ἀφθόνως ἀεὶ ἱάματα.

Καὶ νῦν.

Ἄνωθεν ἡμᾶς ἐποπτεύεις παναμώμητε, καὶ περιέπεις ἀεὶ τὸν κληρὸν σου τὸν θεοτόκον κυρίως σὲ καταγγέλοντα.

ᾠδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἄγνε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῷ πόθῳ τῷ πρὸς Θεὸν μακάριε, ὥσπερ σκύδαλα τὰ πάντα ἡγήσω, καὶ πρὸς αὐτὸν τὴν διάνοιαν ἔχων, τὰς τῶν δαιμόνων διώλεσας φάλαγγας, καὶ γέγονας ὡς ἀληθῶς, ἱαμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητος.

Ἄγνε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὁρέξεις τὰς τῆς σαρκὸς ἐμάχνας, ἐγκρατεῖα καὶ ἀσκήσει παντοῖα, καὶ σεαυτὸν παρεσκεύασας μάκαρ, τοῦ βασιλέως Χριστοῦ θεῖον τέμενος, καὶ νῦν οἰκεῖς τοὺς οὐρανούς, τῆς αὐτοῦ ἀπολαύων λαμπρότητος.

Δόξα.

Ἵπῃλθες ἐν νεαρῷ τῷ σώματι τὸν ζυγὸν σὺ τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου, ἀπορράγεις τῶν φροντίδων τοῦ βίου, καὶ φυγαδεύων εἰς ἔρος ἐμάχρυνας· καὶ μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ, νοερῶς ἢ συνῶν καὶ ἡδόμενος.

Καὶ νῦν.

Ναῶ σου τῷ ἱερῷ πανάμωμε, παρεστῶτες σοῦ δεόμεθα πίστει, ῥῦσαι ἡμᾶς τῆς ἐχθρῶν ἐπηρείας, καὶ νοσημάτων παντοίων ἀπάλλαξον. Θεόνυμζε ἢ τὸν Χριστὸν τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα.

Ὁ εἰρμός. Ὑάλλεται. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὁ ἱερεὺς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ.....

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος...

Καὶ τὰ κε'. Λοιπὰ κατὰ τὴν τάξιν τῆς παρακλήσεως.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἄγνε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐαυτὸν κατακλείσας στενωπάτῳ σπηλαίῳ, ἐν τούτῳ εἴληφας, τὸ πέρασ τὸ τοῦ βίου. πρεφόμενος βοτάνοις, γυμνητεύων τῷ σώματι, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄγνε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὀλονύκτοις παμμάκαρ, προσευχαῖς ἐτροπώσω δαιμόνων φάλαγγας, τῶν σὲ ἐπαπειλούντων, εἰς χάος ἀκοντίσαι, καὶ νῦν μέλλεις γηθόμενος· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Ἵπὲρ φύσιν ωράλης, περιῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγωνιτάμενος, στενούμενος παμμάκαρ, θλιβόμενος καὶ τῷ Θεῷ, πρὸς τὸ πλάτος ἀνέδραμες τῆς βασιλείας Χριστοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας χαίρων.

Καὶ νῦν.

Νέμεις πᾶσι Παρθένε, συμπαθῶς τοῖς αἰτοῦσι παθῶν τὴν ἱασιν ἐν τῷδε τῷ πανσέπτῳ καὶ θείῳ τεμένει, ἐν ᾧ πίστει κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ἄγνε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀποφυγὼν τὰς βιωτικὰς τριχυμίας εἰς λιμένα θεῖον προσμήσθης· κράζων εὐλογεῖτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγνε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Νοσοῦσιν ἅπασι χορηγεῖς τὰς ἰάσεις, ὡς ἀκέστῳ θεῷ, καὶ γὰρ ἔσχες, γέρας τῶν σῶν πόνων ἰάσεων τὴν χάριν.

Δόξα.

Ὡς εὐπρεπὴς τε καὶ θαυμαστὸς ὁ ναὸς σου, ὁ ἐκ κρήνης ἅπασι προχέων, τῆς σεπτῆς σοροῦ σου ἱμάτια παντοῖα.

Ἡ σωτηρία μου καὶ ἐλπίς σὺ ὑπάρχεις, Θεοτόκε, ὅθεν σοῦ προστρέχω, τῷ σεπτῷ τεμένει εὐρεῖσθαι σωτηρίαν.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἄγνε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ναὸς ὡς χρηματίσας, τοῦ Θεοῦ τῶν ἄλων, τὸν σὸν ναὸν ἀπειργάσω Ἀντώνιε, νόσων πολλῶν ἱατρεῖον καὶ ἄμισθον.

Ἄγνε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκέτευε τὸν κτίστην, ὡς αὐτοῦ θεράπων, τῶν δυσχερῶν ἡμῶν δοῦναι τὴν λύτρωσιν, τοῖς τῷ ναῷ σου τῷ θείῳ πίστι προστρέχουσι.

Δόξα.

Ὁλβία σου ἡ πόλις καὶ χαρίτων πλήρης, τὴν σὴν σορὸν
κεκτημένη Ἀντώνιε· ὡς ὄλβον ἔμψυχον ὄντως καὶ ἀδαπά-
νητον.

Καὶ νῦν.

Σωτῆρα τῶν ἀπάντων, μόνη τετοκεῖα, τὸν Ἰησοῦν ὑπὲρ
φύσιν πανάμωμε, αὐτὸν δυσώπει σωθῆναι τοὺς σὲ γεραί-
ροντας.

Ὁ εἰρμός. Κύριε Θεοτόκον·

Ὁ ἱερεὺς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ.....

Τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. καὶ ἀπόλυσις.

Τέλος τοῦ παρχκλητικοῦ κανόνος.

ΜΕΓΑΛΗΝΑΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ

Ὡς ἐχέφρων Πάτερ καὶ νουνεχὴς, βίον τὸ ζαλωδὲς φυγα-
δεύων οἷα πτηνός, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ κατόκησας παμμάκαρ,
νηστεία καὶ δεῖσει συνων τῷ κτιστῇ σου.

Ἔτερον.

Υλικῆς θυλίδος ὑπεραρθεῖς, τῆς σαρκὸς τὸ νέφος, ἀπο εἰσας
καὶ τοῦ φωτὸς μετασχὼν τοῦ Θεοῦ, τρισμακάρ ἀσχολεῖσθαι
νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας τούτῳ οὐκ ἄπαυστος.

Βερόριαίων πόλις σὲ θησαυρόν, κεκτημένη μάκαρ, ἐν-
δύνεται τῇ σεπτῇ σῇ σορῶ καὶ χαίρει, ὡς μόνη πλήρης οὕσα
τῶν θείων σου θαυμάτων πάτερ Ἀντώνιε.

Τροπᾶριον προσόμοιον ἤχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε ὁλοθύμῳ τῇ ψυχῇ καὶ τῇ προαιρέσει ἀπάσῃ ἐκζη-
τήσωμεν παρὰ τοῦ παμμάκαρος ἐπικουρίας τυχεῖν, τῶν δει-
νῶν περιστάσεων αὐτῷ ἐκβοῶντες, σὺ ἡμᾶς ἀπάλλαξον, καὶ
ἐλευθέρωσον· ὅπως ταῖς σαῖς πρὸς τὸ θεῖον πρεσβεΐαις τύχω-
μεν ἀφέσεως πάτερ, ὧν ἡμάρτομεν.

Τροπᾶριον ἀπολυτικὸν ἤχος γ'.

Θείας πίστεως.

Ἰσος ἔλχιμψες ἐν τῇ ἀσκήσει, νῦν Ἀντώνιε, τῷ συνωνύμῳ
πολιτείαν ζηλώσας ἐστάγγελον, καὶ τῶν ἐνθέων χαρίτων ἡξίω-
σας, καὶ ἀσθενούντων ἀκέστῳ καθέστησας· ὅθεν πάντες εὐ-
σεβορρόνως δεόμεθα, τὴν σὴν διατηρεῖν πατρίδα ἁγίων.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. ΧΡΙΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ἐν τῷ Ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ πωλοῦνται ἅπαν-
τα τὰ εἶδη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, Μηραῖα,
Τριώδια, Πεντηκοστήρια, Παρακλητικαί, Εὐαγ-
γέλια, Ἀπόστολοι, Ταλτήρια, κτλ. κτλ.

Τὸ Τυπογραφεῖον Ν. Χριστομά-
νου ἀναλαμβάνει ἐκδόσεις διαφό-
ρων βιβλίων καὶ παντὸς εἶδους
τυπογραφικῆς ἐργασίας εἰς τιμὰς λίαν συγ-
καταβατικὰς ἐκτελουμένας μετὰ μεγίστης
φιλοκαλίας. —